

JUBILEJNÍ VELKÁ CENA 2006

V pátek 28. dubna se probouzím a zjišťuji, že už i mamča s taťkou jsou vzhůru. Celou noc prý nezamhouřili oka. Ano, dnes je ten den D a hodina H se blíží! I když do odjezdu chybí ještě necelé tři hodiny, tak je cítit lehká nervozita.

Tento rok slaví maminka kulaté výročí, a k tomu jsou s tatínkem spolu již 40 let, co by manželé. Tak jsem v tomto roce naplánoval rodinnou cestu. V tomto mi pomohli moji přátelé Lenka s Michaelem. S těmi jsem domluvený, že po deváté hodině se pro ně v Hostivici zastavíme a vyrazíme na jih. Cílem naší cesty je San Marino. S Lenkou jsme ještě před odjezdem zajistili hotely a udělali rezervace po internetu.

Ač naše přesvědčuji, že už není třeba dělat zásoby jídla na cestu a řízky se už na cesty nehodí, tak ráno vidím, že na kuchyňské lince jsou nadělané balíčky. Dozvídám se, že řízky nasmažené nejsou, ale pár obložených rohlíčků (10 kousků) se přece na cestu vždy hodí.

Tak po půl deváté vyrážíme z Prahy pro Lenku a Michaela. V Hostivici jsme po 9. hodině a vidíme, že Michaelovo BMW je už zaplněné a jsme schopni vyrazit. Ještě usadit malé kluky Mikuláše a Barnabáše do auta, domlouvám se s Michaelem, že pojedou na Rozvadov první, neboť náš Getz je méně výkonnější. Za volant usedá Lenka a vyrážíme na dálnici směr Plzeň.

To jsem zapomněl zmínit, taťka odjíždí se sádkou na ruce a Michael s ortézou na noze.

Cesta ubíhá rychle, dálnice není tak plná, jen ten kus u Plzně, který ještě není hotový, nás trochu zdrží. Před Rozvadovem začínají první kapky deště, uklidňujeme se, že ve slunné Itálii a v San Marinu si kosti nahřejeme. Bereme plné nádrže u poslední české pumpy a jsme na hranici s Německem. Podávám okénkem pasy, zběžná kontrola, padá zelená a my jsme v Německu.

Hned za čárou čekám na BMW. To kolem nás profrčí, aniž by si nás všimlo a mizí v německém vnitrozemí. No ještě že si mamča objednala před cestou roaming. Takže si budeme s Lenkou vyměňovat sms.

Nabíráme kurs na Řezno a pak dále na Mnichov. Marně se snažím Lenku dostihnout. Těšil jsem se na neomezenou rychlost na německých dálnicích, ale to jsem se přepočítal. Nejdříve všude za čárou byly cedule omezující rychlost na 120 km/h a pak začalo vytrvale pršet, a to občas s pořádným přívalem, takže jsem těch 120 měl spíše jako maximální rychlost.

Za Řeznem přišla první sms, že nás Lenka hledá. Řekl jsem mamce, která mi dělala navigátorku, a už tak jsem ji stresoval autoatlasem, aby Lence odpověděla. V tu chvíli se dozvídám, že to fakt nejde. Mamča si totiž na cestu pořídila nový aparát a posílání sms neměla vyzkoušené. Tak naštěstí je před námi 1500 metrů parkoviště. Zastavuji tam a zkusíme poslat Lence odpověď. Po 5 – 6 neúspěšných pokusech se nakonec zdařilo. Maminka je spokojená. V tu chvíli mobil opět zapípá a přišla odpověď od Lenky a zase stres. Naštěstí je mamča učenlivá, takže může začít odpovídat už za jízdy.

S Lenkou a s kluky se setkáváme až v autorestu v Holledau, kde podnikáme první oběd. Domlouváme se, že pojedeme na Mnichov a pak budeme pokračovat na Ga-Pa (zkrácenina dvojměstí Garmisch-Partenkirchenu). Michael mě ještě instruuje, jak projet Mnichov. Nic těžkého v tom nevidím. Ač už řídí Michael, opět jsme se nějak záhadným způsobem rozdělili. Tak na řadu zase přicházejí sms.

To už však je před námi Mnichov a jedeme po dálničním obchvatu na Innsbruck. V tu chvíli přichází sms, zda jsme také uvízli v zácpě v Mnichově. Obchvat je naprosto prázdný, tak se zácpě divím. Už doma jsme se domluvili, že v Rakousku nebudeme jezdit po dálnici, jednak abychom ušetřili za dálniční známku a za druhé abychom se vyhnuli rakouským policejním kontrolám.

Po nahlédnutí do autoatlasu zjišťujeme, že jedeme sice na Insbruck, ale vede nás to na rakouskou dálnici. Tak naštěstí není problém se vrátit do Mnichova a proplést se městem. Je fakt, že v pátek odpoledne se snad celý Mnichov rozhodl odjet. Tak asi hodinku projíždíme touto bavorskou metropolí a to za vydatného deště. Když se konečně vymotáme z Mnichova, a to zdárně, na dálnici na Ga-Pa, přichází sms, že na nás čekají v Ga-Pa. Kluci se mezitím aspoň vyblbnou v dětském koutku u McD.

To už se před námi začínají zvedat první vrcholky Alp, ale bohužel se nemůžeme kochat jejich nádherou, neb vše je v mracích a za dešťovou clonou. V Ga-Pa jsem udělal tu chybu, že jsem to vzal do města Garmisch, i když směrovky ukazovaly Insbruck za Partenkirchenem. Tak to v krátké době je druhé sjetí z trati, nikterak dramatické. Obracím se asi hned po 2 kilometrech. Šťastně jsme se setkali a domlouváme se, že Rakouskem musíme projet společně, neboť já cestu po staré brennerské neznám.

Tentokrát vše probíhá dobře, Michael vystřídal za volantem Lenku a vede nás. Míjíme pozůstatek německo – rakouské hranice a již směřujeme na Insbruck. Mezi Seefeldem a Zirlem je opravdu velmi prudké klesání o hodnotě 20%. Brzdím z kopce motorem i brzdami, naštěstí je naše auto ve skvělé formě, však taky 14 dní před odjezdem bylo na garanční prohlídce. V Insbrucku bereme opět plné nádrže z praktického hlediska. Rakousko vlastní ropu, z toho důvodu má levnější benzín než Německo či Itálie. Z Insbrucku stoupáme na Brennero. Jedeme po staré silnici a visutou dálnici máme stále nad sebou. Po dálnici sviští jeden kamión za druhým, my máme na staré cestě klid. Projíždíme malebná městečka a jsme v městě Brenneru. Uprostřed města je ještě poznat, že tu donedávna byla rakousko – italská hranice. To však již vyjíždíme z Brennera a najíždíme na dálnici, po které si to svištíme na Vipiteno, kde máme zamluvený první nocleh. Těsně před Vipitenem přijíždíme k první mýtnici, doufám, že to zvládnou. Zmáčknou červený knoflík, vyjede mi lístek, já za něj šhubnu, překvapuje mě, že je delší, než jsem čekal. Ale mám to za sebou a hned za mýtnicí je sjezd do města Vipiteno. Před městem je mýtnice, kde platím ujetý kus po dálnici.

Jelikož toto území patřivávalo k monarchii Rakousko – Uhersko, převládá zde němčina a všechny názvy jsou tedy dvojjazyčné. Toto město se italsky nazývá Vipiteno a německy Sterzing.

Začíná nejtěžší úsek cesty. Musíme najít penzión, naštěstí se to za doptání u místních daří a my spokojeně parkujeme u penziónu. Zjišťuji, že někde před Insbruckem přestalo pršet a rodiče se aspoň mohou pokochat krásou Alp, i když oblačnost je nízko. Ubytováváme se v prostorném pokoji a domlouváme se, že se po sprše půjdeme projít městečkem, než se úplně setmí. Ve Vipitenu centrum zajišťuje jedna hlavní ulička, která není moc široká a je pěší zónou.

My ještě dojíždáme obložené rohlíky, na které teď došlo a už se stavujeme o patro níž pro Michaela a Lenku. Myslel jsem, že kluci budou unavení, vždyť Mikulášovi je 5 let a

Bášovi jen 20 měsíců. Ale kluci jsou nezdolní a překypují energií, berou si sebou míč a zjevně nejlehčeji z nás ťapou centrem Vipitena.

Procházka nám trvá zhruba hodinku. Městečko je to opravdu malebné, ale mně se začínají klížit zraky, a tak se odebiráme na pokoj. Lenka a kluci jdou ještě na večeri do pizzerie. Holt sebou neměli nachystané rohlíky. Usínám s pocitem, že první den jsem odřídil dobře a doufám, že zítra nás dešť už nebude pronásledovat.

Ráno se probouzím do svěžího alpského jitra a zjišťuji, že je všude ještě naprosté ticho, neboť se začíná teprve rozednívat. Je půl šesté. Obracím se na bok a ještě spokojeně odfukuji.

Po šesté hodině se probouzíme všichni, ale o patro níž je ještě naprosté ticho. Snídaně je až v osm hodin. Dávám se dohromady a beru si fotoaparát, abych si nafotil centrum města.

Ač je již sobota 29. dubna a je po 7. hodině, překvapuje mě, že uličky jsou plné školáků, kteří se stavují v místní pekárně pro voňavé čerstvé pečivo a hromadně míří ke škole.

Je osm a pocit prázdnoty v žaludku mě obrací zpět. Jdeme na snídani. Po deseti minutách se objevuje Michael, Lenka i kluci. Snídáme v klídku asi hodinku a v půl desáté opouštíme hotel. Při ranní prohlídce města jsem zjistil, že kolem města je silniční obchvat a tak se nemusíme prodírat historickým centrem a já vyvádím Getzem BMW na dálnici. Mýtnice už pro mne není ničím složitým. Mraky se sice honí nad našimi střechami aut, ale neprší. Nabíráme dálniční rychlost a necháváme za sebou Bressanone, které spíš známe pod německým názvem Brixen; dále Bolzano, Trento a Veronu.

Na odpočívadle mi Michael říká, že máme velkou kliku, neboť nás nezastihla žádná zácpa v okolí měst. Leninka sice dodává, že ráno v televizi říkali, že celá Itálie bude zahalená do deště. No zatím neprší a mezi mraky na nás občas jukne sluníčko.

Benzín je v Itálii opravdu nejdražší, tak říkám Michaelovi, že budu brát benzín až v San Marinu, neboť je to země, která má řadu daňových úlev. Za prvé z důvodu turistického ráje a za druhé z důvodu, že není členem Evropské unie a může si tedy zcela svobodně stanovovat výši daní.

Obávám se průjezdu Bolognou, neboť jsem tam loni v létě uvázl v zácpě. Naštěstí i zde nejsou žádné dopravní problémy, ale počasí nám přestává opět přát. Nebe je černé a první kapky se již začínají snášet na dálnici. S hrůzou sleduji ručičku, která znázorňuje stav paliva v nádrži. Povážlivě se blíží k levému maximu. Do cíle cesty je to ještě asi 35 kilometrů. Utěšuji se, že to dojedu, ale ouha. Oranžové oko na mne už ani nemrkne, svítí stále. Naštěstí je pumpa v dohledu, za prudkého deště k ní zajedu a tankuji. Michael též. V Itálii mě překvapuje, že zde není u benzínek samoobsluha, nechám si tedy načepovat plnou.

A za vydatného deště vyrážíme k Monte Titanu, na kterém se rozkládá hlavní město San Marino stejnojmenné republiky. Rodiče přesvědčují, že už z dálnice je za pěkného počasí vidět hrdě čnící tři obranné věže. Bohužel přes vodní clonu a husté mraky není vidět nic.

To však již sjíždíme z dálnice na výpadovku do San Marina. Na mýtnici se domlouváme, že opět povedu výpravu já, neboť si pamatují, v jaké vesnici hotel leží a jak se jmenuje. A jako jediný člen výpravy jsem již dvakrát v San Marinu byl. No to je hezké, že jsem tu již byl, ale jen autobusem a jen v hlavním městě. San Marino má rozlohu přes 60 km².

To znamená, že v autoatlase je pouze vyznačená hlavní příjezdová silnice. Spoléhám se na svůj orientační cit a jedu po hlavní autostrádě na Monte Titano. Už je přede mnou známá kovaná brána, která vyznačuje italsko – sanmarinskou hranici. Poprvé si všímám, že rychlostní limit v republice je 70 km/h, pokud neurčí značka něco jiného. Hned u hranice jsou vidět místní policisté, ale nic po nás nechtějí. San Marino má totiž s Itálií, a tím i s EU celní a měnovou unii.

Projíždíme prvními vesničkami, kterým se zde říká po starověkém vzoru castelli – hrady. Hrady jsem v nich tedy neviděl. Blížíme se k hlavnímu městu a já vidím odbočku na San León, což je sice italské město, ale není daleko od něj do Chiesanuovo, kde my máme dnes spát.

San Marino má kromě hlavního města dalších 9 castellů. Projeli jsme jich již 5 a opět je před námi sanmarinsko – italská hranice. Naštěstí před ní potkáváme místního člověka, který nám radí, jak se k cíli dostaneme. Čich mě nezklamal, ale přece jen mi přišlo, že po tak malé republice jezdíme nějak dlouho. Terén je tu opravdu kopcovitý, neboť se šplháme na nějaký kopec, ze kterého v tu chvíli opět sjíždíme dolů. Rychlost ze 70 padá každou chvíli na 50, neboť republika má husté osídlení. Jakmile jsme sjeli z hlavní turistické autostrády, která je v perfektním stavu – vozovka je na vysoké úrovni, poznáváme i odvrácenou stranu nejvznešenější republiky. Vozovka je samá díra, výkop a objevují se značky omezující rychlost na 30 a dokonce na 20 km/h.

Kolem 15. hodiny přijíždíme do Chiesanuova. Toto město je hraničním městem, ale jsem rád, že hotel se nachází na sanmarinské straně ulice. Zaparkujeme na parkovišti a jdeme se ubytovat. Pomalu prolézáme hotel a trvá nám poměrně dlouho, než najdeme recepci. Tady zjišťujeme jihoevropskou realii.

Naši objednávku hledají asi 20 minut, pak však vítězně dostáváme klíče od pokojů.

Hotel se nám moc nezamlouvá, ale Michael nás ubezpečuje, má v Itálii vdanou sestru, že toto je standard. Pokoj působí temně a neútěšně. Stačilo však vytáhnout roletu a zjistit, že máme balkón. Je však nasnadě, že s alpským penzionkem se to srovnat nedá. Opláchneme se, i když

maminka se sprchového koutu štítí. A domlouváme se, že vyrazíme auty do hlavního města na pozdní oběd, spíše na večeři. V hotelu jíst nechceme. Majitelka si ještě od Lenky bere občanský průkaz, zřejmě zde platí přihlašovací povinnost či nějaký způsob registrace. V tomto je Lenka neocenitelná, neboť za nás vyřizuje italskou komunikaci.

Děšť sice ustal, ale stejně je ve vzduchu 100% vlhkost. Objevujeme, že do hlavního města vede i jiná silnice a my projíždíme další dvě vesnice, pardón castelli.

Kolem 17. hodiny zastavujeme na parkovišti v Borgo Maggiore u lanovky, která nás vyveze do hlavního města. Lanovka jezdí každou čtvrt hodinu. Jsou zde dvě kabinky

zavěšené na laně, které se proti sobě mívají. Než jsme stačili zaplatit v automatu parkování, tak nám lanovka ujela, ale nic se neděje, neboť za dalších 15 minut jede opět a v té se už vznášíme nad sanmarinským městem Borgo Maggiore my. Po třech minutách jízdy jsme

v hlavním městě na Monte Titanu. Všechny nás už přepadá ukrutný hlad, a tak když vidím hned u lanovky otevřenou restauraci, navrhuji, abychom pojedli. Jsem všemi přesvědčen, že se nejdříve porozhlédneme kolem, abychom zjistili cenovou hladinu vysokohorského turistického města. Ujímám se role průvodce a zkušeně je vedu na náměstí Svobody, kde se nachází vládní palác. Zde je třeba udělat turisticky profláklé foto na motiv já, popřípadě my, v San Marinu.

Hned u náměstí se nachází turistické informační centrum, kde najdete tištěný leták o San Marinu i v češtině a hlavně si tam na památku můžete zakoupit turistické vízum do pasu. Měli jsme štěstí, centrum zavírá v 18 hodin a teď je 17.45. Paní celkem neochotně nás nechá čekat, ale pak vezme naše tři pasy a vlepuje do nich vízum, které opatří razítkem. Je to naše jediné razítko z cesty.

Objevili jsme další restaurace, kterými se to tu hemží. Máme však problém, na oběd je pozdě a na večeři brzo. Přece jenom na jihu se začíná žít, a tím pádem i jíst večer až po 20. hodině. Pokorně se vracíme k první restauraci, kde nás ubezpečí, že pro nás uvaří. Padá mi kámen ze srdce, ale ještě ne ze žaludku. Musím však uznat, že nás poměrně rychle obsloužili a že jsme se po dlouhé cestě dočkali zaslouženého dobrého jídla.

Já jsem ještě během večere stihl zaběhnout do vedlejší trafiky pro pohledy. Překvapilo mě, že všechny pohledy již mají nalepené čtyřiceti pěti centové známky. Z loňského roku jsem si pamatoval, že musím lepit 62 evrocenty. Prodavačka mi potvrzuje, že mi ještě k tomu doprodá známky. Vyberu si kolem 30 pohlednic a prodavačka mi k nim dává 18 centové známky. Tudíž mě poštovné vyjde na 63 evrocenty, necht'. Mám přes třicet pohlednic a známek a jsem spokojený, neboť mám na zítřejší slavnostní ráno zajištěnou činnost.

Jelikož lanovka svůj provoz končí v 19.30, odebíráme se zpět a sjíždíme dolů k autům. Domlouváme se, že si ještě město prohlédneme; vyjíždíme na horní parkoviště, máme však štěstí a můžeme zaparkovat mimo vyhrazené parkoviště, neboť turisté již na večer zemi opustili.

Tatka je již unavený a nechce procházku, zůstává u aut jako hlídka. Leninka v první numismatické kupuje pro strýčka sanmarinská evra, samozřejmě za vyšší cenu než je cena nominální. Není možnost se s nimi setkat při reálném placení.

Opět se ujímám průvodcovské role a vedu svou skupinku branou Svatého Františka do středověkého města. Hned na začátku stihneme s maminkou ještě nakoupit víno, neboť zde je alkohol levnější než v sousední Itálii. San Marino má vlastní víno a to bílý sanmarinský muškát. Je to sice víno polosladké, my dáváme přednost vínům suchým, ale když je to místní, musíme ho mít. Obsluhuje nás Slovák, který zde napomáhá cestovnímu ruchu. Vlastně nás ke koupi vína přiměl. Když zaslechl naši češtinu, spustil hned slovensky a sliboval dobrou cenu. Nakonec odcházíme se 6 lahvemi italského vína, z nichž jedna láhev je domácí.

Jsme poslední nakupující a za námi se již spouští roleta. Celé San Marino se zavírá, každý obchod začíná sklízet své vystavené zboží a zítra opět začnou lechtat penězky turistů.

Začíná padat večerní mlha, nebo to jsou zase mraky, do kterých se na noc Monte Titano halí, ochlazuje se a Michaelovi se začíná ozývat koleno, i kluci jsou již utahaní, tak se vracíme k autům. Cestou je na takové okružní silnici zničehonic semafor a padá nám červená. Zabrzdím a přemýšlím o jeho funkci. Hned však padá zelená, tak vyrazím. Dochází mi to až později. Nedodržel jsem stanovený rychlostní limit 30 km/h a jel asi 45, tudíž mě ten semafor zastavil. Druhý den si to potvrzují, jedu předepsanou rychlostí a zelená nám svítí pořád.

Za tmy se už bez bloudění dostáváme k hotelu, zjišťujeme, že parkoviště je plné, tak necháváme auta na ulici. Dalším nepříjemným zjištěním je hotelová diskotéka, která nevypadá, že by úderem dvacáté druhé hodiny skončila. Lenka říká, že zítra při placení bude požadovat slevu. Jsem utahaný, a tak si ani před spaním neprohližím pohlednice a diskotéka nediskotéka usínám.

Ráno 30. dubna se probouzím v 6 hodin, tatka ještě podřimuje, ale mamča se na svůj slavnostní den už usmívá. Z balkónu pozorujeme ranní úsvit, který se odráží v protějších skalách. Na vstávání je brzo, tak mamča ještě zaleze do postele a já se pustím do psaní pohledů. Ještě že jsem si včera před spaním nalepil známky. Začíná mi nejmilejší část cestování. Vybírání pohlednic a psaní pozdravů lidem, kteří se mnou nejedou.

Čeká mě napsání 34 pohledů, ale se šesti mi naši pomůžou. Pohledy dopisují po osmé hodině. Některé nesu podepsat Lence a Michaelovi a zjišťuji, zda už půjdeme posnídat. Mám opět hlad. Naštěstí jsou již vzhůru, a tak se domlouváme, že vyrazíme na snídani hned po všech potřebných ranních úkonech. Už zase začalo pršet a mraky zakryly celou republiku.

Při snídani je majitelka unesená z Báše a dokonce k našemu stolu přinese na víc ták s prošutem – italskou sušenou šunkou. Tak Leninka říká, že po takové snídani si stěžovat nebude, i když diskotéka jela až do dvou. Moc se mi líbí, že v Itálii je kult dítěte. Děcka si při snídani hrají a nikomu to nevadí, ani místnímu strážníkovi, který se tu zastavil na svou ranní kávu. Jelikož mamča a ani já kávu nepijeme, dáváme si velmi dobrou horkou čokoládu. Před hotelem se loučíme, neboť my máme naplánovanou cestu na Riviéru a Lenka s Michaelem jedou za rodinou, aby jim mohli vrátit Mikuláše. Při odjezdu přestalo pršet, ale mraky se houlí dál. Proplétáme se městečkem Chiesanuova, zastavujeme před místní poštou,

abych mohl poslat pohlednice. Pak už nabíráme směr, který ukazuje zelená směrovka. Je to směr na dálnici. Zatím stále ještě máme společnou cestu až na mýtnici. BMW bude pokračovat na jih a my na sever.

Těsně u hranice potkáváme kolonu veteránů, poslední fotka hranice a definitivně jsme opustili San Marino. Opět si postesknou, neboť se sem budu muset vrátit a konečně si prohlédnout všechna muzea, která tato republika nabízí. A při projíždění republikou křížem

krážem jsem si uvědomil, že ještě jeden castelli jsem nenavštívil.

Jedeme sami po dálnici a já vůbec nemám časovou představu, za jak dlouho budeme v Nice, kde bychom dnes měli nocovat. Nestresuji se tím, že nevím, jak tam najdu hotel. Úkol zatím zní: dojet do Nice.

Cestou se v autorestu naobědváme, přestalo pršet a svítí nám sluníčko. Dálnice je prázdná a pěkně se po ní jede. Opět v Itálii cestou беру benzín, ale až na podruhé, neboť u první pumpy se nedá platit kartou. Naštěstí už nejedu na rezervu, a tak není problém dojet k další pumpě.

Na jižní autostrádě v Itálii je jeden tunel za druhým, krásně mi to zpříjemňuje cestu. Konečně je vidět i moře a tažka ho vlastně vidí úplně poprvé.

Před italsko – francouzskou hranicí je poslední mýtnice. Pak už jen tunel a jsme ve Francii. Všude jsou již odbočky na Monako, ale já chci nejdřív do Nice a najít hotel. Čas máme pěkný, je něco málo po 16. hodině. Opět před Nice na dálnici je mýtnice, tentokrát francouzská. Rozdíl oproti italské je v tom, že se zde platí předem – zálohově. V Itálii vždy až při sjezdu z dálnice.

Dojeli jsme do Nice a já začal být nervózní, protože je to poměrně velké město a já měl sice z internetu staženou mapku, kde se hotel nachází, ale znáte to. Řídil jsem se instinktem a věděl jsem, že musím k moři, neboť od Anglické pláže už jsem si věřil, že se zorientuji. Pomínu-li, že jsme jedno náměstíčko objeli dvakrát, nebyl větší problém s hledáním cesty. Věděl jsem, že hotel je v centru u Akropole. Naštěstí Akropolis byla na místním značení dobře čitelná. Širokým bulvárem jsme dojeli k pláži. A odtud nás již ukazatel vedl k hotelu. Mile jsem byl překvapený, když hotel na nás juknul a já zjistil, že jsme po Nice jeli jen čtvrt hodiny. Naštěstí i v přečpané Nice bylo před hotelem volno, tak jsem zaparkoval a šel zjistit na recepci, zda jsme dobře.

Recepční mě ujistila, že ano, ale neměla pro naše auto dobrou zprávu. Hotel nevlastní parkoviště, ale můžu nechat auto na ulici, anebo nedaleko je kryté městské parkoviště.

Běžel jsem radostně k autu a s chutí jsme vypakovali. Na parkovacím automatu jsem zjistil, že v neděli se za stání platit nemusí.

Hotel byl vybavený výtahem a tak jsem se vcelku rád nechal vyvézt do pokoje.

Pokojík byl nejmenší ze všech, ve kterých jsme zatím přespávali, ale slušně vybavený.

Domluvil jsem se s rodiči, že se teď půjdeme projít k moři, aby se tat'ka poprvé v životě mohl nechat ošplouchat slanou vodou. Monako si necháme na zítřek, neboť je stejně při cestě. A hlavně jsem nechtěl přijít o strategické místo pro auto před hotelem.

Pomaloučku mne vyprchával stres, který jsem měl způsobený hledáním hotelu. Štěstí nám přálo a já procházkou na pláž zcela zrelaxoval celé tělo i duši.

Sice bylo pod mrakem a na příjezdu do města nás přivítala i krátká přeprška, ale teploměr ukazoval milých 18 °C. Takže bylo jasné, že naši vlezou aspoň po kolena do moře. Tat'ka se na to těšil už z Prahy. A byl moc zklamaný, když nám nepřálo u Jadranu počasí a vynechali jsme tudíž mořskou zastávku v Rimini.

V Nice na bulváru kvetly palmy, ale nás to táhlo za vůní slané vody.

Na pláži bylo pár lidí, ale spíš jen tak na relaxaci, nekoupal se nikdo. Naši si vykasali kalhoty a šupky do moře. Měli velkou radost a já koneckonců taky. Jen mě mrzelo, že zítra už musíme nabrat směr domov. A hlavně jsem měl obavu, jak to vše odřídím. Přece jenom mě čekala nonstop jízda z Nice až do Prahy. Na to však teď nebudu myslet, budu se kochat Riviérou a těšit se zítra do Monaka.

Na nábřeží jsme si sedli na lavičky a koukali na moře, jak po něm plují jachty a trajekty. Z Nice jezdí trajekt na Korsiku, a jak na jednom trajektu bylo psáno, plavba trvá necelé tři hodiny.

Pak jsme se nacpali večerí a zamířili zpátky na hotel. Přece jenom čas pokročil a chtěl jsem se pořádně vyspat. Před 21. hodinou jsem zalehl a rodiče taky.

Ráno 1. května jsme vstávali před 6. hodinou, neboť od 6 se podávala snídaně a čím dřív se najíme, tím déle budeme moci pobývat v knížectví Monako. Naposledy jsem tam byl za knížete Reiniera III. Ten však loni zemřel. Vlady se ujal nad necelými 2 km² jeho syn Albert.

Po výborné a bohaté snídani jsme se propletli ranní Nice a tentokrát jsme nenabrali směr na dálnici, ale jeli jsme po pobřeží, abychom si tu Riviéru užili. Během 20 minut jsme byli v knížectví. Hranice francouzsko – monacká je obdobná italsko – sanmarinské. Pouze cedule, která vás vítá v Monaku, informace o tom, že v celém knížectví je rychlostní limit

50 km/h a vlající vlajka. Monako je vlastně městský stát. Respektive celé knížectví se skládá ze tří měst.

Projíždíme ztichlým a klidným Monakem, přece jenom je časné ráno – teprve 8 hodin. Projeli jsme kolem přístavu a kasina, kde je v podzemí parkoviště. Tam jsem na ty dvě plánované hodinky Getze uklidil. V Monaku je řada podzemních parkovišť a výškových budov, neboť prostor je limitovaný malou rozlohou.

Budova kasina je dominantou Monte Carla. Všude vládl klid a ticho, pouze dopravní policista si nás prohlížel. Došli jsme na terasu, ze které byl pohled na moře. Tato vyhlídková terasa je střechou hotelu a konferenčního sálu, ve kterém se zrovna v těchto dnech koná kongres žurnalistů. Ale i žurnalisté měli stažené rolety a spali. Jak jsme se mohli ocitnout na střeše hotelu? Poměrně snadno, Monako je přímořské knížectví a skály se zde zvedají od moře. Tudíž celé knížectví je terasovité, proto je zde vybudován systém veřejných výtahů. V knížectví funguje i městská hromadná doprava zajišťovaná autobusy.

V přístavu právě kotvila Aurora, ne ta proslavená říjnovou revolucí. Tato zářila

novotou a právě se probouzela k životu. Z lodních megafonů se rozléhal sytý mužský hlas, který jistojistě patřil ošlehanému mořskému vlkovi. Z komína začal stoupat dým. Ale loď nejevila známky toho, že by vyplula.

My jsme se vydali procházkou do dalšího města knížectví, a to do La Condamine. V této čtvrti se startují Velké ceny Monaka. Z plakátů čteme, že za 14 dní se pojede okruh veteránů a 21. – 25. 5. se pojede Velká cena Monaka. Já jsem ji jel dnes. Knižectví se začalo

probouzet, rybí a zeleninová tržnice začala prodávat své zboží. Před tržnicí nás potkal starší pár a spustil na nás francouzsky. Tento jazyk skoro vůbec neovládám, ale pochopil jsem, že se ptají na cestu a ukazují na naši mapu. To je v Monaku perfektně zařízené, plánky knížectví jsou na každém parkovišti zdarma k dostání.

Neobratně jsem jim vysvětlil, že nehovořím francouzsky a ani italsky a zkusil jsem to s angličtinou. Měl jsem dojem, že se mě ptají, kde jsem tu mapu získal. Odpovídám, že u kasina na parkovišti a na to oni, že to je daleko, tak 10 minut chůze. S lehkým svědomím jsem jim mapu věnoval, neboť Monako znám velmi dobře. A až při rozchodu jsme se domluvili. Oni byli místní, a když nás viděli s mapou v ruce, chtěli nám poradit a zatím já jsem se snažil radit jim. Monačané si mě tímto reprezentativním vzorkem získali, neboť sami od sebe se rozhodli, že turistům z Čech poradí, aniž bychom je některak vyzývali.

Tatku už bolely nohy a tak jsme ho nechali na lavičce odpočinout a s maminkou jsme vyběhli na kopec do města Monaka ke knížecímu paláci. Zde jsme pořídili typickou turistickou fotku z Monaka, tj. já a mnich, který sehrál velkou roli v dějinách knížectví.

Před knížecím palácem stálo nové auto s protekční značkou, zřejmě patřilo knížecí rodině. Ale že by parkovali před palácem, tomu se mi nechtělo věřit. Na hodinové věži paláce vlála knížecí standarta, tak jsme usoudili, že kníže je doma. Sluníčko začalo hřát a pomalu jsme museli myslet na návrat, i když se nikomu z nás nechtělo.

Zašli jsme se ještě kouknout do baziliky, kde je pochovaná maminka současného knížete kněžna Grace a vedle ní je nová mramorová deska, pod kterou odpočívá minulý vládce knížectví Reinier III., který pozvedl úroveň knížectví a nedopustil, aby se z jeho knížectví stala jedna velká herna řeckého rejdáře.

Vrátili jsme se na podzemní parkoviště a tam jsem zažil další stres, závora nás nechtěla z parkoviště pustit, i když jsem měl dojem, že máme poplatek za parkování zaplacený. Zkusil jsem tedy ještě jednou zaplatit u automatické závory kartou a naštěstí se závora zvedla. Přesto jsem měl krev zpěněnou. Proto jsem se ani nedivil, když jsem v křivolakých uličkách knížectví nabral místo směru na Janov směr na Nice. Naštěstí se dalo auto otočit a nabrat směr domů přímo. Zřejmě i autíčku se nechtělo. To jsem však nevěděl, co nás ještě čeká.

Monacko – francouzská hranice proběhla skoro bez povšimnutí a my jsme stoupali serpentinami nad Monako. Nechávali jsme za sebou opravdový skvost Riviéry.

Stejnou cestou jsme se vraceli po dálnici. Tunely mě už nijak nenadchly, neboť jsem za sebou nechával výlet, který jsem pro rodiče organizoval a byl jsem jim průvodcem a řidičem v jedné osobě.

Dálnice je plná, neboť všichni se již vrací od moře do vnitrozemí. Ač je plná, provoz je plynulý a můžeme bez problému jet plnou cestovní rychlostí. Na můj vkus jsem si nechával i poměrný odstup. Míjíme obytné vozy, našťástí kamióny ještě nevyjely. A právě ty obytné vozy zapříčinily, že se jeden tunel ucpal. Na dvoupruhové dálnici se jeden rozhodl, že předjede druhý.

V tu chvíli se plynulý tok dopravy zastavil v obou pružích a přede mnou se začervenala světla. Brzdím, a to nepřetržitě, neboť se ta červená světla neskutečně rychle přibližují. Druhý pruh je taky plný, nemám možnost kam se uhnout. Po minutě se kola blokují a já chytám levý obrubník v tunelu a popostrkuji italské auto přede mnou. Stres se mi vlije do pravé nohy, která se okamžitě rozkmitává. Naštěstí ten ťukanec nevypadá hrozně. Zád' auta nemá viditelné poškození a já konečně dobrzd'uju. Do mne zezadu nikdo nenarazil, i když tat'ka říká, že cítil náraz. Vyjedeme z tunelu a hned je tam odpočívadlo. S Italem se shodujeme, že se nic nestalo. Podáváme si ruku a rozjíždíme se. Naštěstí se nikomu nic nestalo a u nás je škoda pouze na levé poklici předního kola.

Dalších 200 kilometrů jedu hodně zvolna a nechávám si velký prostor před sebou. Naštěstí se dostáváme z pobřežní dálnice a provoz řídne. Začínám opět vtípkovat a u pumpy zastavuji, abychom podrobně zkontrolovali ještě jedno poškození vozu. Tat'ka se snaží utáhnout kola, ale ta jsou v pořádku. Anděl strážný měl zřejmě plné ruce práce, ale ochránil nás. Děkujeme.

Přejet Itálii mi připadá nekonečné. S hrůzou zjistím, že Brennero je ještě vzdáleno 330 kilometrů. A to už je odpoledne. Naštěstí jsme nikde nechytli zácpu a na hranicích jsme ve tři čtvrtě na pět. Sjíždíme známou cestou do Innsbrucku, kde opět беру levně plnou nádrž. Na konci rakouského úseku je prudké dlouhé stoupání u Seefeldu. Ale autíčko to vyšplhá na dvojku bez problému a už jsme v Německu. Naprosto hladoví, tak zastavíme na půl hodinky v autorestu a pochutnáme si na velké porci. Pomalu se stmívá a já se smírui s tím, že za světla se na Rozvadov nedostaneme. Jelikož nám však počasí cestou zpět přeje, jedu co to auto a dálnice dá. Na Rozvadově jsme už za tmy, ale máme skvělý čas. A v půl dvanácté v noci jsme v Praze na dvorku. Tachometr ukazuje 3061 kilometr.

Tak to byla naše jubilejní Velká cena a ani nevadilo, že jsme s nikým nezávodili. Důležité bylo, že jsme spokojení, bez úhony jsme absolvovali Velkou cenu San Marina i Monaka.

